

Jelikož vzájemný poměr obou stran není takový, že by mohlo vůbec býti řeči o domácí kázní, pouhé příbuzenství a obývání domu nezakládá též společnou domácnost, jakou § 525 tr. z. předpokládá, nemůže býti o pouhém podřazení pod § 525 tr. z. vůbec řeči. Oprávněna jest však zmateční stížnost, pokud brojí proti výroku rozsudku, jímž dle § 45 cís. nař. ze dne 24. března 1917 nařízeno bylo uveřejnění rozsudku na útraty obžalovaného v Lidových Novinách a na úřední desce představenstva obce Š. Zmateční stížnost necituje sice co do čísla žádný ze zmatečných důvodů § 281 tr. ř., provádí však věcně zmateční důvod § 281 č. 11 tr. ř., poukazujíc na to, že soud překročil výrokem tím své trestní právo. Jelikož § 45 cís. nař. ustanovuje jako vedlejší trest uveřejnění nálezu jen při odsouzení pro přečin nebo zločin, pokud se týče i přestupek přemršťování cen, pro ostatní delikty, jimiž obžalovaný uznán byl vinným, tento trest vedlejší zákonem ustanoven není, jest patrné, že soud vyřknuv uveřejnění rozsudku bez všelikého omezení, překročil své zákonité právo trestní. Bylo tudíž po stránce té zmateční stížnosti potud vyhověti, že se rozsudek v tomto výroku změnil a uveřejnění obmezilo toliko na výrok, jímž obžalovaný odsouzen byl pro přečin předražování cen.

Čís. 103.

Účinná lítost při krádeži není o sobě vyloučena tím, že krádež právníky není ještě dokonána. Jen na tom záleží, zda záviselo na dobré vůli pachatele, chce-li věc dobrovolně vydati, či podržeti a v úplnou bezpečnost uvést.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1919, Kr. I 458/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací dal místa zmateční stížnosti Emilie D. do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Písku ze dne 26. června 1919, jímž uznána byla vinnou nedokonaným zločinem krádeže naznačeným v §§ 8, 171, 174 IIc), 176 IIc) z. tr., zrušil podle § 5 zák. ze dne 31. prosince 1877 č. 3 ř. z. z r. 1878 rozsudek v odpor vzatý již v sezení neveřejném a odkázal věc k opětovnému projednání a rozsouzení témuž soudu první stolice.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalované, opírající se o § 281 č. 9a) — správně 10 — a 9b) tr. ř., jest oprávněna. Soud nalézací zjistil, že Emilie D. odcizila v továrně na tabák, kde jako dělnice byla zaměstnána, z uzamčené dílny 275 kusů doutníků, vynesla je v pytli do dvora továrny plotem ohražené, dala je do své nůše, nasypala na ně brambory v konsumu továrny zakoupené v úmyslu, by je odnesla domů, až půjde večer z práce. Při tom přistižena byla přehlížečkou K. již doznala, že v nůši má »něco« vespod, a slíbila, že to vrátí, prosíc, aby to K. neudávala. Obžalovaná skutečně též odevzdala doutníky dozorci V., nezastihši příjimačku P., čímž věc byla prozrazena. Soud neuznal potřebným řešiti otázku, zda obžalovaná dobrovolně škodu jejím činem způsobenou nahradila,

postaviv se na stanovisko, že skutek obžalované jest jen pokusem krádeže, kde ustanovení § 187 tr. z. nemá místa. Než, ať již skutek obžalované jest s přísně právního stanoviska snad ještě pokládati za krádež nedokonanou, jisto jest, že stěžovatelka nalézala se již tak dalece v držení doutníků, že záviselo na její dobré vůli, chce-li doutníky dobrovolně vydati, či chce-li přes to, že byla K. přistižena, pokusiti se prece jen o to, by doutníky ze dvora továrny ven dostala, to tím spíše, ana se K. ani nepřesvědčila, mnoho-li tabáku obviněná v nůši má, nýbrž spokojila se s jejím slibem, že to »něco« tabáku vrátí. Za takového stavu věci nelze však obžalované odepřiti možnost, by se za ostatních podmínek § 187 tr. z. stala účastnou dobrodiní tohoto zákonného ustanovení, pakliže odčinila škodu z účinné lítosti. Neboť zákon prohlašuje k a ž d o u krádež a k a ž d é zpronevření beztrestným, jakmile celá škoda z účinné lítosti pachatelem včas byla odčiněna. To platí tudíž o každém případě, kde dle stavu věci nastala vůbec možnost vyhověti předpisu § 187 tr. z., byť i držení pachatelovo nebylo snad ještě úplně zabezpečeno. Poněvadž soud nalézací se svého právního stanoviska neuznal potřebným, ostatní podmínky § 187 tr. z. v rozsudku zjistiti, bylo zmateční stížnosti z důvodů § 281 č. 9 b) tr. ř. dáti místo již v sezení neveřejném, rozsudek jako zmatečný zrušiti a věc k opětnému projednání a rozhodnutí první stolici vrátiti.

Čís. 104.

Předražování. K pojmu spáchání činu ve velkém rozsahu (§ 21 č. 2 b) cís. nařízení z roku 1917). Nákupem ku dalšímu zcizení je každý nákup, jenž neděje se pro vlastní potřebu, nýbrž za účelem obchodním, tudíž i za účelem splnění smlouvy dodávací.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1919, Kr I 166/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Antonína P. do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Jičíně ze dne 7. března 1919, jímž uznán byl vinným přečinem dle § 21, č. 1, 2 b) cís. nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Roku soudnímu vyhrazeno je rozhodnutí o zmateční stížnosti, pokud uplatňuje důvody zmatečnosti dle č. 9 a) a 10 § 281 tr. ř. Se stanoviska prvního z těchto důvodů zmatečnosti bere stížnost v odpor předpoklad rozsudku, že čin obžalovanému za vinu kladený spáchán byl ve velkém rozsahu. Stížnost dovozuje, že nákup 168·20 q zelí ve třech sousedních obcích od maloročníků nespadá pod pojem velkého rozsahu ve smyslu § 21, č. 2 lit. b) cís. nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z., že by pojmu tomu vyhovovalo leda skoupení celé úrody zelí v Libáňském okrese ve všech téměř obcích. Císařské nařízení nevymezuje samo nikterak blíže pojmu, o němž je řeč, zejména neurčuje nejnížší hranice, od níž po-